

os! Selv vi, der dog gerne vil kalde os vor Tids kloge og forstandige Børn ... selv vi vil tidt nok kunne mærke, at allehaande middelalderlige Følelser endnu spøger os i Blodet. Haanden paa Hjertet, Frøken Tønnesen! Kan De selv sige Dem helt fri? ... Tag den geskæftige Forretningsmand, den tilsyneladende mindst følelsesfulde Verdensmand og skrab lidt paa ham — og De skal se, Sværmeren, Stemningsmennesket kommer straks frem. I ensomme Timer, i Skumringen ved Kaminen, ved det maanebelyste Hav ... hvem modstaar da de farlige Drømmes, de luftige Fantasiers, de mørke Rædslers koglende Spil, — Reminiscenserne fra Klostercellen og Vildskovene.“

„Nu ja. De har vistnok Ret. Men hvad ondt er der saa egentlig deri?“

„Der behøver ikke at være noget ondt deri, — naturligvis! Ligesom andre kærlige Fædre har Vorherre givet sine Børn Legetøj til uskyldigt Tidsfordriv: Sansernes Fryd, kunstnerisk Glæde, Fantasiens Lyst o. s. v. Men den, der grunder sit aandelige Livs Ernæring herpaa, bærer sig ad som Barnet, der spiser sin Gummiboldt og faar ondt i Maven. Og kan virkelig nogen sige sig helt fri for at have ligget under for denne barnlige Tilbøjelighed? Hører vi ikke endnu daglig den Lære blive præket, at i Drømmene har Mennesket sin sande Glæde, sin største Lykke, sit egentlige Hjem? Nej, lad os ikke bedrage os selv! Endnu ligger vi dybt i Middelalderens Søvn ... eller rettere, vi befinder os i den halvvaagne Tilstand, i den farlige Time, hvori Drøm og Virkelighed forunderligt sammenblandes, hvori Virkeligheden synes Drøm, og Drømmen Virkelighed. Det er vel ogsaa derfor, at vi Nutidsmennesker er saadanne besynderlige Dobbeltvæsner med en Dag-Side og en Nat-Side, der ikke vil forliges. Og det er vel ogsaa Grunden til, at vi saa ofte føler os paa samme Gang tiltrukne og frastødte, tiltalte og mishagede af en Ting, en Sag eller en Person — kort sagt stadig gribes af hinanden modstridende Følelser, saadan som det jo er karakteristisk for vor Tid. Hvad siger vel Deres egen Erfaring, Frk. Tønnesen?“

Paterens Øjne hvilede ved disse Ord saa forskende paa hende, at hun tog sit Blik til sig uden at svare.